

blive mere for en Lieutenant end høist 36 Rd. om Navet for et meubleret Værelse, saa er dette en meget billig Betaling at faae et meubleret Værelse for. En anden ung Mand, som boer tilleie her i Byen, vil ikke kunne faae et meubleret Værelse — og det endda tarveligt — for en ringere Betaling end 5 Rd. om Maanedeb. Jeg vil dernæst omtale det Endringsforslag, som er stillet af den høitærede Krigsminister under Nr. 37. Jeg kan ikke Andet end ansee det for at være en meget smuk Tanke, der er udtrykt deri, nemlig den at komme de Efterladte efter Arbejderne i Heegaards Værstøberi til Hjælp. Men jeg skal dog tillade mig den Bemærkning, at det vilde være rigtigere, om man undersøgte, hvem der havde Ansvaret for den urigtige Ublevering af denne Granat, og derefter faae, om der fra den Side skulde kunne tilveiebringes nogen Skadeserstatning til de Vedkommende. At Staten altid skal betale, ikke blot fordi Kongerne forsee sig, men ogsaa fordi de underordnede Betjente forsee sig, kan jeg ikke ansee for at være rigtigt eller tilraadeligt. Jeg for mit Vedkommende har naturligviis den største Medfølelse for de Vedkommende, men jeg antager iøvrigt, at de ogsaa under den her i Landet herskende Godgjørighedstendents vilde finde den Hjælp, som overhovedet kan faaes i saadanne ulykkelige Tilfælde, uden at det er nødvendigt, at Staten bidrager dertil. Jeg vil ikke sige, at jeg vil stemme imod dette Forslag, men jeg vil heller ikke stemme for det, fordi jeg troer, at det er urigtigt paa denne Maade at lade Staten betale for de Feil, der begaaes af underordnede Bestillingsmænd. Ved samme Leilighed vil jeg tillade mig at henlede den høitærede Krigsministers Opmærksomhed paa — hvad der forresten senere vil komme frem, men som jeg havde ønsket, allerede havde fundet sin Plads ved denne Leilighed — et allerede af mig omtalt Forhold, hvor der ligeledes er skeet et saadant Ulykkestilsfælde ved Militairets Virksomhed, nemlig ved Skiveffskningen i Nærheden af Aalborg. Jeg seer iøvrigt af Bladene, at den høitærede Minister har haft samme smukke Tanke ved denne Leilighed og har tilstillet den vedkommende Familiefader, hvis Kone blev skudt, en midlertidig Hjælp. Men det fore-

kommer mig, at i et Tilfælde som dette sidste maa Sagen stille sig noget anderledes, idet det dog maa være muligt at udfinde, hvem der har været den Commanderende ved den givne Leilighed, og, forsaavidt det ikke aldeles bestemt kan paavises, at det var noget aldeles Uforudseeligt, der havde bevirket dette Ulykkestilsfælde, forekommer det mig, at der maatte kunne findes Een, mod hvem der kunde gjøres et Ansvar gjældende, og navnlig, at det da kunde paalægges den Vedkommende at udrede et passende Bederlag til Opdragelsen af de Børn, som saaledes mistede deres Moder. Skulde den Vedkommende ikke være istand dertil, kunde man maaffee bagefter komme til Rigsdagen med et Krav i saa Henseende; men førend det var aldeles bestemt oplyst, at det var umuligt at paavise, hvem den Skyldige var, eller at den Skyldige var aldeles ude af Stand til at give nogen Godtgjørelse, anseer jeg det for urigtigt, at der gjøres Forslag til at lade Staten betale i dette Ulykkestilsfælde. — Naar der i den Anmærkning, som den høitærede Krigsminister har lagt saa stor Vægt paa at faae udstemt, skulde ligge alt Det, som han antydede, mener jeg, at Thinget gaar for vidt ved at fastholde denne Anmærkning. Det er fra flere Sider blevet udtalt, at Meningen dermed ikke har været at lægge den Betydning deri, som den høitærede Minister tillægger den, men naar nu Ministeren finder denne Betydning deri, og da det ikke — idetmindste ikke efter min Overbeviisning — kan have nogen særdeles finantziel Betydning, at vi lade Anmærkningen gaae ud, saa forekommer det mig ikke, at der er Anledning til at opretholde den, saafremt man ikke, efter denne Udtalelse af Ministeren, alligevel vil lade det komme til at staae tvivlsomt, om det dog ikke skulde være Folkethingets Mening at give et Mistillidsvotum i Anledning af denne Forholdsregel fra Ministerens Side. Jeg skal derfor under de nuværende Omstændigheder stemme for, at denne Anmærkning gaar ud.

N. Jensen: Det ærede Medlem, som sidst talte, har, saavidt jeg skjønner, noget misforstaaet Forslaget angaaende Indquarteringen paa Casernerne. Der er ikke Spørgsmaal om,